

Arrest
nr. 66 123 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 juli 2010 het Rijk binnen en diende op 20 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 21 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Yartok in de regio Lhoka. U stelde de Chinese nationaliteit te hebben. U zou op ongeveer tweejarige leeftijd naar Leshing nabij Dram zijn verhuisd. U woonde daar in een soort klooster, alleen met een leraar die monnik was. Op 6 juli 1986 zou u door een Chinese soldaat zijn geslagen omdat u een foto van de Dalai Lama rond uw nek droeg. U zou zijn gearresteerd, maar niet opgesloten. U stelde dat er een onderzoek zou volgen en een zwaardere straf. Daarom verliet u diezelfde dag nog Tibet en u reisde illegaal met uw leraar/monnik naar Nepal. U zou zich daar hebben laten registreren in de “Reception Centra” van

de Tibetaanse overheid in ballingschap. Uw leraar zou u hebben achtergelaten in een klooster in Nepal. Tussen 1995 en 2000 verbleef u in India, waarna u terug naar Nepal keerde. Omdat u in Nepal geen vrijheid van gedachte kende en omdat u er geen verblijfsdocumenten had, besloot u het klooster en Nepal te verlaten. U reisde met een vals paspoort naar Europa waar u op 20 juli 2010 asiel aanvraagde. Ter staving legde u een "green book" neer, evenals twee attesten van de "Tibetan Refugee Welfare Office" en een attest van het Kopan klooster.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit de Volksrepubliek China en uw beweerde Chinese nationaliteit. Vooreerst legde u geen enkel Chinees document voor dat uw afkomst uit de Volksrepubliek China en dus uw beweerde Chinese nationaliteit zou kunnen staven (zie gehoorverslag CGVS). U legde ook geen document neer waaruit uw registratie als Tibetaanse vluchteling in Nepal in 1986 zou blijken (zie gehoorverslag CGVS). U verklaarde weliswaar te zijn geregistreerd bij het "Reception Centre" in Kathmandu als Tibetaanse vluchteling, bij uw aankomst in Nepal in 1986 (zie gehoorverslag CGVS p.15), maar u legde ter staving daarvan geen enkel document voor. U verklaarde dat u dat centrum contacteerde vóór uw komst naar België, maar uw beschrijving van dat centrum komt niet overeen met de werkelijkheid, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat dit centrum zou bestaan uit één gebouw en dat u door een deur naar binnen zou gaan (zie gehoorverslag CGVS p.16). Verder legde u ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat u navraag deed, laat staan dat u kunt staven dat er geen registratie van u werd terug gevonden. Deze vaststellingen doen vermoeden dat u niet bent geregistreerd in het "Reception Centre". Bovendien verklaarde u ook als nieuwkomer nooit een audiëntie te hebben gehad met de Dalai Lama (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ondanks dat de vraag u verschillende keren werd gesteld, slaagde u er niet in een duidelijk antwoord te geven op de vraag 1 waarom u geen audiëntie kreeg, iets wat normaliter voor elke nieuwkomer wordt georganiseerd. Het antwoord dat u veel moeilijkheden had om hem van dicht bij te zien, kan moeilijk als afdoende worden beschouwd. Ten slotte was u niet éénduidig over uw verblijfplaats Leshing in Tibet. Zo verklaarde u in Leshing nabij Dram te hebben gewoond. U gaf daarbij eerst aan dat Leshing de "Xiang" (gemeente of township) was waar u woonde alvorens naar Nepal te gaan. Even verder gaf u echter aan dat Leshing binnen de "Xiang" van Dram valt (zie gehoorverslag CGVS p.3). Daarbij merkt het CGVS nog op dat het enigszins bevreemdend is dat u enerzijds verklaarde niet van de Chinese taal te houden (zie gehoorverslag CGVS p.4), maar anderzijds de gemeente en het district van waar u komt, evenals de prefectuur, aanduidde met de Chinese termen, "Xiang", "Xian" en "Tengchu", hetgeen zeer gestudeerd overkomt indien u werkelijk op twaalfjarige leeftijd Tibet verliet zonder te hebben deelgenomen aan het actieve gemeenschapsleven in Tibet. Daarnaast heeft het CGVS verschillende opmerkingen bij de documenten die u wél voorlegde waardoor de geloofwaardigheid van deze documenten wordt ondermijnd. Wat betreft het attest van het klooster, stelt het CGVS vast dat dit gesolliciteerd overkomt. Dit document komt geenszins van een officiële instantie en zegt ook niets over uw status (gebrek aan documenten) in Nepal. Bovendien geeft dit document aan te zijn opgesteld op 16 maart 2008 terwijl het aangeeft dat u op 18 juli 2010 naar Europa vertrok, hetgeen hoegenaamd niet mogelijk is. Wat betreft de twee attesten van het "Tibetan Refugee Welfare Office" dateren van mei 2010. Slechts één van de twee documenten geeft aan dat u in "Yardok" zou zijn geboren, maar er wordt niet specifiek gesteld dat "Yardok" al dan niet in Tibet binnen de Volksrepubliek China ligt. Het "green book" dat u voorlegde blijkt slechts geldig te zijn tot mei 2010, dat is vóór uw asielaanvraag in juli 2010. Het document geeft ook enkel "Yardok" aan als geboorteplaats zonder specifiek te stellen waar dit is. Verder stelt het CGVS vast dat u ook niet coherent was inzake uw beweerde illegale status als Tibetaanse vluchteling in Nepal, meerbepaald legde u onsamenhangende verklaringen af betreffende het verband tussen uw moeilijkheden in Nepal en uw beweerde status daar. Enerzijds verklaarde u dat u in Nepal problemen kende wegens een gebrek aan enig "permit", een verblijfsvergunning (zie gehoorverslag CGVS p.10). Daardoor zou u moeilijk kunnen reizen en geen zaken doen. Anderzijds gaf u zelf aan dat Tibetanen in Nepal in sommige gevallen over een "refugee document" beschikken (zie gehoorverslag CGVS p.13), maar dat u er geen hebt aangevraagd. Aldus stelt u problemen te kennen wegens een gebrek aan documenten die u niet hebt aangevraagd. Gevraagd naar de reden waarom u deze documenten niet aanvraagde, verklaarde u dat ze enkel dienen om taksen te betalen en dat ze verder geen nut hebben (zie gehoorverslag CGVS p.13), terwijl u voordien had verklaard dat u bij gebrek aan deze documenten niet kon reizen en geen zaken kon doen. Op basis van bovenstaande vaststelling moet het CGVS vaststellen dat u geen duidelijk zicht geeft op uw afkomst, uw nationaliteit en uw beweerde illegale verblijf als Tibetaanse vluchteling in

Nepal. Aldus acht het CGVS zich niet in staat om een correcte beslissing te nemen. Uit het gehoorverslag op het CGVS blijkt weliswaar dat u enige kennis hebt van Tibet, diens geschiedenis en problematiek. Doch geeft u daarmee niet duidelijk weer wat uw status en precieze afkomst betreft. Van asielzoekers kan nochtans verwacht worden dat ze een duidelijk en correct beeld geven betreffende de essentiële elementen van een asielaanvraag. De afkomst, nationaliteit en status in het land van verblijf, zijn essentiële elementen in de asielaanvraag. Het is aan u om het CGVS daarvan correct op de hoogte te brengen. Ook wat betreft de toekenning van Subsidiaire Bescherming stelt het CGVS vast dat u geen zicht geeft op uw precieze status en afkomst waardoor ook hierover het CGVS geen andere beslissing kan nemen. Ten slotte stelt het CGVS vast dat uw asielrelaas en u daarmee verbonden vrees voor een terugkeer naar de Volksrepubliek China niet geloofwaardig overkomen, hetgeen verder afbreuk doet aan uw verklaring dat u van daar afkomstig zou zijn. Zo verklaarde u door een Chinese soldaat te zijn geslagen omdat u een foto van de Dalaï Lama droeg (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dit gebeurde toen u twaalf jaar was. Nadien verliet u de Volksrepubliek China. Daarom vreest u bij een terugkeer gearresteerd te worden. Zelfs indien u werkelijk door een Chinese soldaat zou zijn geslagen omwille van die foto, is het nog niet geloofwaardig dat u om die reden zou worden gearresteerd bij een eventuele terugkeer naar China. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat het verbod op die foto nog niet in voege was in 1986. U verklaarde dus verkeerdelijk dat zulk verbod destijds was opgelegd bij wet (zie gehoorverslag CGVS p.5). Dit wijst er op dat u geen goede kennis hebt van de huidige reële problematiek van de Tibetanen in de Volksrepubliek China, Bovendien was u niet coherent in uw verklaringen. U stelde zo eerst dat u werd gearresteerd door die soldaat (zie gehoorverslag CGVS p.5), maar dadelijk daarop zei u dat u niet werd opgesloten. Er zou volgens u een onderzoek gebeuren en er zou een straf volgen, hetgeen weinig geloofwaardig is voor iemand van twaalf jaar, enkel en alleen omdat die een foto van de Dalaï Lama droeg in een periode waarin dat nog niet bij wet verboden was. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en verzoekers rechten van verdediging” in en verwijt de commissaris-generaal een “Manifeste beoordelingsfout” te hebben begaan.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel is derhalve niet gegrond.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Tibetaan te zijn afkomstig uit de Volksrepubliek China en zou China verlaten hebben toen hij op twaalfjarige leeftijd vervolgd werd omdat hij een foto van de Dalai Lama rond zijn hals droeg.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Voor zover verzoeker geboren werd in China, op twaalfjarige leeftijd naar Nepal vlucht en wordt ondergebracht in een klooster, als 21-jarige naar India trekt en na een verblijf van vijf jaar terugkeert naar Nepal om tenslotte naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit ambulante verleden kan documenteren. Verzoeker legt echter geen enkel document neer waaruit zijn Chinese afkomst kan blijken doch meent *“Dat uit de vaststelling dat verzoeker geen enkel Chinees document kan neerleggen geenszins zomaar kan afgeleid worden dat dient getwijfeld worden aan verzoekers vrees voor vervolging”* en argumenteert verder dat hij *“reeds verschillende documenten neergelegd heeft ter staving van zijn identiteit en verblijf in Nepal”*. Verzoeker meent *“Dat derhalve verzoekers identiteit duidelijk is aangetoond”* en verwijt de commissaris-generaal dat hij *“naliert de authenticiteit van de betreffende [te] onderzoeken”*.

3.4. Verzoeker legt ter adstructie van zijn asielaanvraag een *green book*, een attest van het Kopan klooster en twee attesten van het *“Tibetan Refugee Welfare Office”* neer. Het attest van het klooster in Kapon is klaarblijkelijk frauduleus nu niet kan ingezien worden hoe de opsteller van dit stuk op 16 maart 2008 kon voorspellen dat verzoeker op 18 juli 2010 zou vertrekken naar Europa. Het geboortestatement en

de "To whom it may concern"-brief kunnen bezwaarlijk verzoekers identiteit bewijzen nu deze stukken niet werden uitgereikt door een officiële overheidsinstelling maar onder meer door het *Tibetan Refugee Welfare Office*, wat verzoeker niet weerlegt. Het inmiddels vervallen 'green book', kan evenmin verzoekers Chinese afkomst aantonen nu de authenticiteit ervan niet kan komen vast te staan en verzoeker geen argumenten bijbrengt die de inhoudelijke gebreken kunnen toelichten. Verzoeker toont bovendien niet aan op grond van welke elementen hij deze stukken kreeg uitgereikt door het "*Central Tibetan Administration*" (CTA). Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf stelt dat hij geen documenten aanvraag omdat hij niet onderworpen wilde worden aan de belastingvoorschriften. Hoe dan ook toont verzoeker hoogstens zijn Tibetaanse etnie aan en een verblijf in Nepal, doch staft geenszins zijn Chinese nationaliteit en afkomst, noch zijn hierop gebaseerde asielmotieven. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt de neergelegde stukken niet te hebben onderzocht gaat hij voorbij aan de bevindingen van de commissaris-generaal in dit verband, weergegeven in de bestreden beslissing. Deze bevindingen vinden grondslag in het administratief dossier, zijn pertinent en worden door verzoeker niet betwist noch biedt verzoeker hiervoor een aannemelijke verklaring. Ze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. Dat verzoeker aldus zijn voorgehouden Chinese nationaliteit en afkomst niet aantoont, klemt temeer nu uit zijn verklaringen evenmin een band met China kan worden afgeleid. Verzoeker bleek wel enige kennis over China en Tibet te beschikken. Hij kon bepaalde Chinese en Tibetaanse instituten noemen en kende bepaalde complexe bestuurlijke terminologie, wat echter merkwaardig is nu hij anderzijds de Chinese taal niet beheerst en vage verklaringen aflegt inzake tal van meer voor de hand liggende elementen als zijn dorp, de verblijfssituatie van zijn ouders in China, of ze al dan niet documenten uitgereikt kregen, over de Chinese soldaten die zijn dorp bezochten, enz. De kennis die verzoeker wel kon etaleren komt dan ook, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, ingestudeerd voor.

3.6. Verder komen ook verzoekers verklaringen aangaande zijn vlucht uit China geenszins geloofwaardig voor. Zelfs indien het dragen van de foto van de Dalai Lama toentertijd niet bij wet verboden was doch "*de Chinees overheid zeer hard optrad tegen de aanhangers van de Dalai Lama en het feit dat de betreffende wet in 1996 ingegaan is doet geen afbreuk op het feit dat in werkelijk de Tibetanen werden opgepakt omwille van dragen van de foto van de Dalai Lama*" dan nog toont verzoeker geenszins aan dat hij als twaalfjarige China diende te ontvluchten. Verzoeker stelt zelf dat de soldaten vroegen wie die foto had gegeven (gehoorverslag CGVS, p.5). Het is immers niet ernstig de Chinese autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen een twaalfjarige jongen met een foto van de Dalai Lama en de aanhangers van de Dalai Lama die effectief een bedreiging zouden kunnen vormen te meer nu het dragen van een foto niet strafbaar was. Verzoeker maakt niet aannemelijk van Chinese nationaliteit te zijn. Zijn hierop gebaseerde asielmotieven kunnen dan ook evenmin overtuigen.

3.7. Verzoeker toont evenmin aan dat hij behoort tot de Tibetaanse bannelingen in Nepal nu hij niet aannemelijk maakt dat hij in 1986 bij aankomst in Nepal geregistreerd werd als Tibetaans vluchteling bij de Nelen Khang. Verzoeker beweert dat hij alvorens zijn vlucht naar Europa naar het Tibetaans *reception center* stapte om een document van zijn registratie te bekomen, maar dat zijn registratie niet teruggevonden werd in de archieven (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dat verzoekers registratie bij de Nelen Kang aldus een loutere bewering blijft, klemt temeer nu verzoeker het *reception center* dat hij bezocht zou hebben niet correct kon beschrijven en hij evenmin kon toelichten waarom hij als nieuwkomer uitzonderlijk geen audiëntie kon bijwonen. Verder verklaarde verzoeker dat Tibetanen in Nepal een "*refugee document*" of "*residence permit*" kunnen bekomen, maar dat hij deze niet nuttig achtte omdat "*Enkel moet men tax betalen met dat document*" (gehoorverslag CGVS, p.13). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk overtuigen waar hij beweert Nepal te zijn ontvlucht omdat hij er als Tibetaan uit China geen documenten kon bekomen, laat staan omdat hij nood had aan internationale bescherming. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij lange tijd ongemoeid kon verblijven in Nepal en er handel kon drijven, maar geen belastingen wilde betalen.

3.8. Verzoeker staft evenmin zijn vijfjarige verblijf in India. Dat verzoeker illegaal naar India reisde en ook aldaar geen documenten kon bekomen, zijn wederom slechts loutere beweringen, wat temeer klemt nu hij verklaarde te zijn teruggekeerd naar Nepal omdat hij "*kon niet aan warme klimaat wennen*" (gehoorverslag p.13). Aldus kan ten overvloede worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij India om verblijfsrechtelijke redenen heeft moeten verlaten. Tot slot wordt verzoekers

geloofwaardigheid verder ondermijnd nu hij geen reisbescheiden voorlegt en zijn verklaringen op dit punt onvoldoende zijn nu hij benevens een naam, geen kennis had van de identiteitsgegevens die vermeld werden in het vals paspoort waarmee hij reisde, en hij zelfs niet wist met wat voor visum hij reisde. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten ook al zou de smokkelaar alles geregeld hebben. Dit is niet het geval zodat zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen niet kunnen overtuigen.

3.9. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat *“de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins uit het niet-beantwoorden van een aantal kennisvragen door verzoeker zomaar kan afleiden dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers afkomst”* en argumenteert dat hij *“op zeer jonge leeftijd Tibet verlaten heeft en men mag van hem niet verwachten dat hij zich alles tot in de details zou herinneren”* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De Raad wijst verzoeker erop dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd louter omdat hij een aantal kennisvragen niet kon beantwoorden, maar omdat het asielrelaas louter steunt op ongeloofwaardige, blote beweringen die niet worden gestaafd door bewijsstukken noch door overtuigende verklaringen zodat verzoeker zijn voorgehouden profiel en asielrelaas niet aannemelijk maakt, en derhalve evemin zijn hierop gebaseerde asielmotieven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch voert hiervoor geen specifieke argumenten aan in het verzoekschrift.

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn en hij zijn voorgehouden Tibetaanse etnie en afkomst uit Chinees-Tibet geenszins aannemelijk maakt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Aangezien verzoeker zich verder voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade aan noch aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Tenslotte vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. In acht genomen wat voorafgaat zijn er in casu echter geen elementen voorhanden waardoor de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksdaden te moeten bevelen.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK